

Flere praktiserende læger – eller hvad?

Berit Enggaard Kaae er sololæge på Vesterbro. Hun underviser kommende kolleger på Københavns Universitet og er kursusarrangør for både læger og personale i praksis. Berit er en erfaren debattør af emner, som vedrører almen praksis, og så er hun videnskabelig redaktør på Ugeskrift for Læger og Danish Medical Journal.

For få måneder siden vedtog et stort set enigt folketing en sundhedsreform. Et af løfterne var 43 pct. flere praktiserende læger. Om 12 år skal vi være 5000 praktiserende læger. Tolv år! 2600 flere praktiserende læger! Vi lader lige tallene stå et øjeblik. Mens vi konstaterer, at Folketinget og regionerne nøler.

Behovet for flere kolleger er stort ingen hemmelighed. I en periode med en betragteligt øget befolkning og flere ældre er antallet af praktiserende læger faldet med 10 pct. Samtidig er kravene til, hvad der skal behandles, kontrolleres og forebygges steget. Det kan aflæses direkte i antallet af kontakter til almen praksis. De er – ikke overraskende – ligeledes steget, nemlig med 5 pct. Og kompleksiteten af disse kontakter er blevet voldsomt høj. Ydermere skubbes flere og flere opgaver i øjeblikket ud til det primære sundhedsvæsen. Buen er spændt hårdt, og mange kolleger oplever, at den er spændt til over bristepunktet.

Borgerne er glade for de praktiserende læger. Vi sikrer kontinuitet og nærhed, og vi ser det hele menneske.

Så en målsætning om flere praktiserende læger er flot. Men hvordan og hvornår ser vi en implementering? Lige nu sidder politikerne på Marienborg og drikker kaffe og taler om tingene. Sund-

hedsministeren er ”fungerende”, dvs. ikke-fungerende. Og regionerne udviser vanligt fodslæberi.

Det er jo ikke, fordi opgaverne og spørgsmålene ikke står i kø: Hvor skal de praktiserende læger komme fra? De skal forhå-

En målsætning om flere
praktiserende læger er flot.
Men hvordan og hvornår
ser vi en implementering?

bentlig være speciallæger i almen medicin. Hvordan og hvornår går man så i gang med at uddanne dem? Hvilke specialer skal have færre speciallæger, hvis vi skal have flere? Hvor skal pengene komme fra? Er der noget, der skal prioriteres bort? Og hvad? Eller skal danskerne betale mere i skat? Hvor skal vores nye og meget velkomne kolleger slå sig ned? Behovet for lokaler vil være enormt.

Jeg er sikker på, at der er utallige flere spørgsmål at stille. Og meget kort tid at stille dem i og til at handle på svarene.

Vi har brug for, at regionerne og Folketingets politikere træder i karakter og kommer i gang med denne enorme opgave nu. //